

Adlandıramadığım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Nisan 2016

Adlandıramadığım o yeknesak hüzün teferruatı yüklenip de seğirttiğim gündün geceye ve tutarsızca addedilen o heyula boşluk gizemi bir nefeste soluklandırdığım ve anlamlandıramadığım beyhude bir telaş.

Gün, devinir de sona gelmez iken tahakküm sırdaş bildiğim imgeler, kalem tozu dumana katarken ve nakaratı yokluğa tekabül eden isimsiz bir şarkı özneyi gizlediğim yüklemi kaybettiğim. Boyunduruğunda sığınak bildiğim yokluğu ölüm bildiğim ve kaybolduğum.

Gülmekse en sevdiğim, hüzün ise en yakışan ve aşk ise kayıp rotamın son seyrinde ahkâm keserken aşk meleği ve katla katla gülerken ben boynu bükük bir köşede soluklanıp yazarken itirafnamemi.

Asılsız hem de nasıl ve son sürat ölümü gıybet bilen Azrail.

Devrik bir ömür.

Ve yitik bir aşk.

Nihayeti bir boşluk belki de rehaveti en derinde gizli.

Nükseden ağır bir sancı menşei kayıtsız ve bedel ödemekle yükümlü kılındığımız.

Aslı astarı olmayan bir söylence kulaktan kulağa yayılan...

Hey sen, demek kadar sıra dışı bir imgelem her bir hecesi yine aşk ile eş değer çünkü tek hece ve emsalsiz ve kuralları alt üst eden.

Tefekkür kadar gizemi yoksun kılan ve efkârı derine taşıyan.

An'ın hicranı mı yüreğin isyanı mı...

Külliyen yalan hele ki hatırşinas ise o tahakkümperver yakarış tek sığınak ardına kadar açık olmasa da usulen gölgesine yâd ettiğimiz bir dokunuş kadar hicap yüklü iken varlığımız ve yoksunluğu yok kılan o yakarışı hak gören devingen bir ruh hatta bir gölge yalıtılmışlığımızı görmezden gelen.

Cinsiyetsiz sorguları var tüm muğlâk düşlerin çeperinde kısılı kalmış tek düzeliğin coğrafyasından

peydahladığım ve soluklandığım gecelerde arda kalan ve döşerken ömrü tek bir istikamete denk düşmek kadar anlamsızlığın sarkacında devindiğim, o sarkıt üzünçlerin tekeline yaşadığım bağınaz bir aşktan elimden tek kalan resim iken, kara ve boş bir sayfadaki o pejmürde istikrarsızlığı gönül rotası kadar soyutlanmak iken hayatın devingen ruhundaki tek tecelli.

Hüzne delalet bir telaştan ibaret günlük ve istikrarlı coşkusu yeniden peyda olan varsıl bir yönergeden güne ve an'a uzanan.

Hiçliğime öykünen rugan çizmelerin uzantısında bir toklukla savaştan aç ruhumun en büyük tezahüratı, o gölgeli sapkınlığın kucağındaki kılcal damarları ölümün...

Günü birlik telaşları yok aslında ruh kıyımı şu imge sarhoşu yazınsal bir gösteri iken, avazımın çıkması bir yana kurak bir bozkırda ürpermek yine güneş iken en kemirgen aşk tanrısı.

Gölgeli beyanatları var düş bozumu muğlak yaratılar iken ölü sevinçlerini sağanağa dönüştüren hibeli bir coşku kadar serkeş bir tınıya sahip olmanın da ötesinde, kanayan ve kanan çocuk ruhum.

Kukumav kuşu coğrafyaların en dik dağıyım, un ufak edilen aşk makamı sözcüklerimin doğurganlığında esefle kınanırken ve bukle saçlarımın dip karası yalnızlığını peyzaj bilen o öfkeli kalabalık ne çok yığıntı, rahmetine kapılıp da toz dumana katarken sanrılarda can çekişen ölümlü bedenim kadar aciz bir tekerleme pelesenk olmuş iken Yaratıcının gözünde.

Nidaları kayıp bir şehrin kulpuyum.

Aşk salkım saçak bir faniyim.

Bir düş kırıntısıyım geceden kalma.

Bakir bir aşkın çalıp çırpan hüznüyüm, gölgesi kayıp bir şemsiyeden arda kalan o ıslaklık iken, yaşlarımın isyanına kul köle olmuş, yası yüreğin, hele ki; çatık kaşlı bir imgeyi teğet geçen en aciz özneyim: Batıl ama barınağı yıkık; serkeş ama sızan sevgi zerreciklerini en büyük hikmet bellemiş.

Zıvanadan çıkan mızıkçı kelimeler kadar hüznülyüm bu gece: Sevgiyi mademki rahmet bellemiş bünyem, işin içinden çıkamamanın verdiği o hezimete takılı tekerin en kırık namesiyim; içten içe yanan ve asla da sönmeyecek bir yangınım velhasıl kavuşmamayı tecelli olarak benimsemektense arayışının hikmetini yine hüsrarla eşleştiren en gerçekçi iklimim; yazı kışına karışmış, saç başına hele ki salya sümük feryat figan bir an ki hâsıl olan, gölgesinin hükmünde, rahvan bir yaratıyı ruh bellemiş ve aşkını mimlemiş...

Soyutlanmaktan öte somut hiçbir tezahürü yok şu duyumsadıklarımın hele ki dile gelmeyi bir külfet bellemişken, dillendirmeye asla tahammülü olmayan aciz bir dürtünün himayesinde, yoksunluğuna muktedir iken koruyucu meleklerim, şeytanı terk eylemiş bir iklimden arda kalan kayıp bir bulut iken ötelenmeyi marifet bellemiş ve her nasılsa doğurgan bir rüzgârla üreyen polenleri damıtılmış bir bitkinin susuz çığlığıyım.

Düşlemsel hezeyanların rahmet yüklü kırsalına yükümlü bir serzenişle dokunuyorum usul usul.

Düş balyaları ıslak rahmin, düş yorgunu imgelerin çatlak sesi...

Hükmeden o batıl ritüeli iken temsili bir aşkın kayıp kahramanları ve en çılgın nidası iken yalnızlık kadar yakan ve bir o kadar huzur veren...

Hangi piyes ise ezberinde evrenin ve hangi korunaklı dünya ise sınırları ihlal edilmiş yine de sonsuzluğun ne bitişi var ne de başlangıcı.

Dirayetim mademki sınanıyor sorumlu tutulduğum hangi coğrafya olabilir, o isli ve çatal sesi aşk düşkünü imgeler kadar çığırta olamadığım yine de rast geldiğim bir sansüre hükmeden o göreceli kuvvet kadar tokadını yüreğimde hissettiğim...

Sokak çalgıcılarından arda kalan bir rivayet ve düş pazarı bir tezgâhta görücüye çıkmış iken aşk... Ne yalan ne de gerçek ki ortasından ikiye bölünmüş bir cumhuriyet, demokrasinin telaffuz edilmese de en aykırı imge kadar düşkün ve rahvan bir gölgeye tekabül ettiği.

İndinde yolsuz ve yoldaş bir tahakküm, sırtında kambur ve düşkün bir sağanakta tutuklu aşk kıvılcımları kadar yakıcı belki de doğurgan ve yeri geldi mi en ölümcül bakteri, türeyen ve türeten ve tüm bağnazlığı ile sarpa sarmış.

İkilem yüklü bir yüreğin en yalnız ve en ıssız çığlığı, kendine odaklanmış ve her nasılsa görmezden gelmeyi marifet bilirken tüm yaratıları İlahi Gücün bu yüzden seğirten en adilane hüznün, eşit dağıtıldığına hükmetse de Yaratıcı, en ağır yük yine yokuş yukarı o kamburu tetikleyen.

Gönülsüz bir sürecin en aykırı zaman dilimi.

Suretsiz bir resmin en soluk ve anlamsız tınısı yine de rahvan bir tüketilmişliğin en sıra dışı uzantısı bir şekilde sonsuzluğu boykot etmekle kalmayıp, sağdıcı tüm tükenilmişliği beslerken...